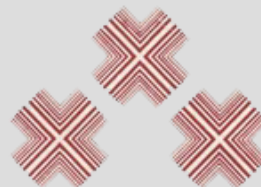

GAISMAS TAKA

*Rēzeknes - Aglonas diecēzes un Rēzeknes
Latgaliešu kultūras biedrības laikraksts*

Nr. 6 (85), 2014. Advents un Ziemassvētku laiks

Jēzus piedzimst ne tikai Betlēmes grotā, bet arī cilvēka sirdī

Kristus Dzimšanas svētkos Kungs ir ar mums un dāvā mums mieru, mīlestību, piedošanu. Šīs dāvanas tik ļoti vajadzīgas mūsdienu cilvēkam, kurš ik dienas piedzīvo atmešanu, nemīlestību un vienaldzību.

Vakarā pie vigīlijas galda laužam un dalāmies ar oblātēm, izsakot līdzcilvēkiem mūsu labestību, cieņu un mīlestību, vēlot mīļajiem veselību un prieku, sirdsmieru un ticību labākai nākotnei. Mēs gremdējamies bērības atmiņās, atceroties tos, kuri jau aizgājušie pie Dieva: varbūt tēvu, māti, vecvecākus. Viņi ir tie, kas mācīja mums ticēt Dievam, lūgties, iet uz baznīcu. Varbūt ir arī laimes asaras, kad kāds tuvinieks atgriežas no tālienes atkal mājās. Varbūt kāds vīrs un sieva salabuši un atkal ir kopā. Varbūt ir arī skumju asaras, ilgojoties pēc tuviniekiem, kuri atrodas kaut kur tālumā, pelna ģimenei naudu, neredzot savu bērnu smaidu, ikdienas sekmes skolā. Cilvēki smagi strādā, lai audzinātu un izglītotu bērnus, lai nodrošinātu ģimenei labklājību. Tās ir grūtas un sāpīgas šķiršanās. Tāpat, ceru, mēs neaizmirstam tos, kas ir veci un vientuļi.

Jēzus piedzimst ne tikai Betlēmes grotā, bet arī cilvēka sirdī, kad tas, dzīvojot saskaņā ar Labo vēsti, neaizmirst par otru cilvēku. Šie svētki ir īpaši. Mēs nedrīkstam atkārtot to vienaldzības drāmu, kādu pieredzēja sv. Ģimene. Šodien nereti mājās tiek izrotāta eglīte, sakārtota māja, sagatavoti brīnišķīgi ēdieni, ielūgti viesi, bet cilvēks aizmirst vai pat nevēlas ielūgt savā namā Kristu.

Turpinājums 2. lpp. ➤

Galvenās svētku dienas Adventā un Ziemassvētku laikā:

8. decembris – Vissvētākās Jaunavas Marijas bezvainīgā ieņemšana, obligātās svinības

25. decembris – Kristus Dzimšana, obligātās svinības

1. janvāris – Vissvētākā Jaunava Marija, Dieva Māte, obligātās svinības

6. janvāris – Kunga Epifānija, obligātās svinības

➔ *Sākums 1. lpp.*

Un tā aizrit 5, 10, 15 gadi kopš pēdējās grēksūdzes... Cilvēks nenāk pie dievgalda un brīnās, ka dzīvē kaut kā neiet, laulība izjukusi, ar visiem strīdi, savu vainu neatzīst, bet, ja tā labi padomā, tad šis cilvēks pats nevienam nav izrādījis labestību, sirds siltumu, ne arī pateicis labu vārdu. Ģimenes locekļi raud, cieš. Mēs kurnam, ka pasaule ir ļauna, cilvēki slikti, bet kādi esam paši? Vai citi, raugoties uz mūsu dzīvi, rīcību, var sacīt, ka sastapuši labu cilvēku?

Dievs devis mums mīlestību, lai mēs tajā dalītos ar citiem kā ar balto oblātes maizīti Kunga Dzimšanas svētvakarā. Lai māte un tēvs būtu patiesi vecāki saviem bērniem. Lai ģimenē visi būtu cits citam balsts.

Par nožēlu ir ģimenes, kur pat Ziemassvētkos valda īsta elle un raud bērni. Šīs ģimenes cieš no alkoholisma, šķiršanās, laulāto neuzticības un tajās atskan nedzimušu bērnu raudas. Daudzi aizmirsuši mīlestības bausli, aizmirsuši laulāto zvērestu, piedošanu. Viņu sirdīs nav Dieva, uz baznīcu atnāk labi ja Ziemassvētkos, uz grēksūdzi neiet, sv. Komūniju nepieņem. No kurienes tad lai cilvēkam rodas spēks ikdienas problēmu risināšanai, ja viņš nelūdzas, nedzīvo saskaņā ar Dieva baušļiem: cilvēks iekārto dzīvi pēc sava prāta, izdomā sev jaunus likumus, kas ir pretrunā ne tikai Dieva likumiem, bet pat dabas likumiem un veselajam saprātam.

Mazais Bērniņš Jēzus nes mums priecīgu vēsti un aicina dzīvot mierā un mīlestībā. To arī novēlam cits citam un visiem labas gribas cilvēkiem. Lai Dievs mums visiem svētī, ka mūsu dzīve būtu par laimi nevis par nelaimi citiem! Lai dievišķais Bērns dāvā visiem veselību, prieku, mieru, mīlestību 2015. gadā!

Jānis Bulis
Rēzeknes – Aglonas diecēzes bīskaps

„Lūk, nāk mūsu Pestītājs, vairāk nebīstieties!” (sal. Is 35, 4)

Advents

Jēzus piedzimst kā bērns, lai sasildītu mūsu aukstās sirdis un lai tajās iedegtu savas mīlestības liesmu. Advents ir laiks, kurā sagatavot savas sirdis cerībai, priekam un mīlestībai, ko sniegs Kristus, laiks, lai sagatavotos Ziemassvētkiem – Kristus Dzimšanas svētkiem.

Vārds, kas apzīmē šo laika posmu, ir aizgūts no latīņu valodas vārda *adventus*, kas tulkojumā nozīmē atnākšana. Sākotnēji Baznīcā šis vārds galvenokārt tika lietots tikai attiecībā uz Ziemassvētkiem. Savukārt Viduslaikos šis vārds tika izprast daudz plašākā nozīmē, nekā tas ir tagad. Viņa atnākšana tika skatīta no trim dažādiem aspektiem: Viņa piedzimšana Betlēmē, kas notika pagātnē; Viņa otrreizējā atnākšana nākotnē, laiku beigās; Viņa nākšana, kas notiek pašlaik, pateicoties sakramentālajai žēlastībai, kas ienāk mūsu sirdīs un dvēselēs.

Turpinājums 3. lpp. ➔

→ *Sākums 2. lpp.*

Adventa vainaga vēsture

Par Adventa vainaga sākotnējo izcelsmi sastopamas vairākas versijas. Ziemeļeiropas tautu tradīcijās tumšajās ziemas naktīs uz riņķveida formas kūlīšiem tika aizdedzinātas sveces. Ģermāņu priekšgājējiem decembra aukstajās un tumšajās dienās kā cerības zīme saulainajām pavasara dienām kalpoja vainagi, uz kuriem tika liktas sveces. Skandināvieši aizdedzinātās sveces novietoja apkārt ritenim. Mūžzaļais vainags šajās ziemas naktīs viņiem atgādināja par pastāvošo dzīvību, pavasara atgriešanos. Kristieši šīm senajām pagāniskajām tradīcijām piešķīra jaunu, biblisku nozīmi.

Adventa vainags tiek gatavots no mūžzaļa koka, kas simbolizē dzīvību. Tas norāda uz Dieva dzīvības dāvanu, kas nāk pie mums, neskatoties uz pasaules tumsu un draudiem.

Tradicionālais Adventa vainaga simbolisms mums atgādina vecās derības laikus, kad cilvēce bija tumsā un nāves ēnā (sal. *Lk 1, 79*), kad pravieši, Dieva apgaismoti, pravietoja Pestītāja atnākšanu un kad cilvēka sirds ilgojās pēc Mesijas, kurš izglābs pasauli.

Adventa vainaga forma atgādina par Dieva bezgalību, par Viņa nebeidzamo žēlsirdību un mīlestību. Zaļā krāsa simboliski norāda uz cerību, kas mums ir Dievā, cerību par atjaunotni un mūžīgo dzīvi, ko Dievs dāvā Jēzū. Tā kā agrākajos laikos vainags tika piešķirts kā diadēma uzvarētājiem, tas simbolizē arī uzvaru. Līdz ar to, par to var domāt kā par dzīvības kroni, ko ar uzvaru pār ļaunumu, grēku un nāvi mums ieguva Jēzus.

Četras Adventa sveces norāda 4 nedēļu gaidīšanas periodu, kas simbolizē arī 4 gadsimtus garo gaidīšanu laika posmā starp pravieti Malahiju un Kristus dzimšanu. Cita interpretācija ir tāda, ka pirmā svece reprezentē patriarhus, otrā - praviešus, trešā - Jāni Kristītāju, ceturta – Mariju, Jēzus māti. Piektā baltā svece centrā reprezentē Kristu. Tā tiek iedegta Ziemassvētku vakarā, gaidot Kristus atnākšanu pasaulē.

Gaisma simbolizē Dieva nākšanu pasaulē. Sveces gaisma mums atgādina par Jēzu, kurš ir pasaules Gaisma (sal. *Jņ 3, 17-21*), kas ienāk mūsu dzīves tumsā, ienesot atjaunotni, dzīvību un cerību un atgādina, ka arī mums jābūt par pasaules gaismu, lai mēs to dāvātu citiem (*Is 42, 6*). Tas, ka katru reizi tiek aizdegts par vienu sveci vairāk, simbolizē garīgās Kristus gaismas nākšanu pasaulē. Dažādie sveču garumi Adventa vainagā norāda, ka laiks jau ir tuvu. Ja Adventa vainagā izmanto 5 sveces, tad trīs no piecām svecēm parasti ir violetā krāsā. Senajā pasaulē violetā krāsa bija ļoti dārga, to varēja atļauties vienīgi karaļi. Tas simboliski norāda, ka mēs gaidām patiesā Karaļa piedzimšanu. Rozā svece norāda, ka Advents ir jau pusē, un tuvojas Ziemassvētki. Krāsa simboliski norāda uz tuvojošos prieku par Pestītāja dzimšanu.

Adventa vainaga sveču nozīme

1. svece (violeta) – pravietojuma jeb cerības svece. Mums ir cerība, tāpēc ka Dievs ir uzticīgs, un Viņš turēs solījumus, ko mums ir devis. Arī Isajs saka: „Nāks Jeses atvase un celsies kāds, lai valdītu pār tautām, uz Viņu tautas tiks savu cerību. Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.” (*Rom 15, 12-13*)

Turpinājums 4. lpp. ➤

→ *Sākums 3. lpp.*

2. svece (violela) – Betlēmes jeb sagatavošanās svece. Dievs tur savu solījumu par Pestītāju, kurš piedzims Betlēme. Sagatavošanās nozīmē „būt gatavam”. Kā ir rakstīts pravieša Isaja grāmatā: „Saucēja balss tuksnesī: gatavojiet Kungam ceļu, dariet taisnas Viņa takas! Katrai ielejai jātop pildītai, katram kalnam un pakalnam nolīdzinātam; kas līks, tam jātop taisnam un, kas nelīdzens, - par līdzenu ceļu. Un ikviens cilvēks redzēs Dieva pestīšanu.” (*Lk 3, 4-6*)

3. svece (rozā) – gana jeb prieka svece. Eņģeļi dzied prieka dziesmu! „Viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un ielika silē, jo tiem citur nebija vietas tajā mājoklī. Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus, un Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti. Bet eņģelis uz tiem sacīja: „Nebīstieties! Lūk, es jums pasludinu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm: šodien Dāvida pilsētā jums ir piedzimis Pestītājs, kas ir Kristus Kungs. Un zīme jums būs tāda: jūs atradīsiet drēbītēs ietītu un silē guldītu bērnu.” Eņģelim pēkšņi pievienojās neskaitāmi debespulki, kas slavēja Dievu un sacīja: „Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes labas gribas cilvēkiem.” Un, kad nu eņģeļi bija atgriezušies debesīs, gani savā starpā runāja: „Aiziesim uz Betlēmi paskatīties, kas noticis – to, ko Kungs mums ir pasludinājis.” (*Lk 2, 7-15*)

4. svece (violela) – eņģeļu jeb mīlestības svece. Eņģeļi paziņoja labo vēsti par Pestītāju. „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” (*Jņ 3, 16-17*)

5. svece (balta) – Kristus svece. Svece baltā krāsā mums atgādina to, ka Jēzus ir bezvainīgs Dieva Jērs, sūtīts nomazgāt mūsu grēkus. (*sal. Jņ 1, 29*) Viņa dzimšana bija mūsu nāves dēļ, Viņa nāve – mūsu dzimšanas dēļ.

Sagatavojis G. Lemps

* * *

Atver Bībeli!

2014. gada 8. novembrī Rēzeknes Katoļu vidusskolā notika seminārs Latgales skolu pedagogiem „Bibliodrāma”, ko vadīja Astra Dannenfelte, *Dr. Theol.* Semināra dalībnieki iepazinās ar Bībeles tekstiem un to dziļāku izpratni, mācījās dažādas metodes, ko var izmantot mācību stundās. Interesanta bija tēma: „Bībeles teksts un saskarsme ar bibliskā laika vidi un Bībeles teksta „atdzīvināšana””. Semināra dalībnieki veidoja uzvedumus, izstrādāja etīdes, veidoja kolāžas, lasīja tekstus lomās, veidoja prezentācijas. Pateicamies Bībeles biedrībai par jaunu, radošu ideju sniegšanu.

Rēzeknes Katoļu vidusskolas direktore M. Mickāne

„Es esmu bezvainīgā ieņemšana...”

Vissvētākās Jaunavas Marijas bezvainīgā ieņemšana

„Esi sveicināta, Marija, žēlastības pilnā”. Daudzus gadsimtus miljoniem reižu dienā Vissvētāko Jaunavu Mariju ticīgie sveicina ar erceņģeļa vārdiem, kas no jauna izskan šo svinību Evaņģēlija fragmentā. Baznīcas bērni no erceņģeļa Gabriēla vārdiem mācās, ka Dieva žēlastības noslēpuma pilnība atklājās Vissvētākajā Marijā. Svētais apustulis Pāvils māca, ka Tēvs savā iemiesotajā Dēlā lika iemānot visai pilnībai (sal. Kol 1, 12 – 20), kas izlūst no Kristus un izplatās Viņa mistiskajā Miesā, kas ir Baznīca. Pirms Kristus nonākšanas miesā vienreizējā un neatkārtojamā veidā Kristus pilnība nonāca pār Mariju, kura kopš mūžības bija izraudzīta kļūt par Dieva Māti.

Šīs dienas pirmajā lasījumā tiek atgādināts par Ievu – visu dzīvo māti. Baznīcas tēvi Marijā saskatīja jauno Ievu, kura atraisa pirmās sievietes sasieto mezglu. Marijas paklausība atraisīja Ievas nepaklausības mezglu.

Tāpat kā Ieva tika radīta šķīstībā un integritātē, tāpat arī jaunā Ieva tika brīnumaini pasargāta no iedzimtā grēka ēnas, jo viņai bija jādāvā cilvēcība Vārdam, kurš iemiesojās mūsu dēļ.

Svētīgais pāvests Pij IX 1954. gada 8. decembrī izsludināja Dieva atklātu dogmu, ka Vissvētākā Jaunava Marija „viņas ieņemšanas pirmajā mirklī caur vienreizēju Dieva piešķirtu privilēģiju un žēlastību, Jēzus, cilvēces Pestītāja, nopelnu dēļ tika pasargāta no ikvienas grēka ēnas” (*Denz-Schonn.*, 2083). Dogmas oficiāla izsludināšana notika salīdzinoši nesen, bet kristiešu ticība tai un liturģija ir ļoti senas. Turklāt 4 gadus vēlāk pati Vissvētākā Jaunava Marija, parādoties svētajai Bernadetei Lurdā, apstiprināja doktrīnas patiesumu, pasakot: „Es esmu bezvainīgā ieņemšana.”

Šī iemesla dēļ šīs dienas otrajā lasījumā svētais Pāvils mums atgādina, ka Dievs vēlas mūs redzēt svētus un nevainīgus Viņa priekšā. Mūsu izcelsmes šķīstība šķita neglābjami zaudēta, tomēr bezvainīgajā Marijā Dievs ir radis pilnīgu risinājumu, lai dzēstu mūsu brīvības radīto postu un atgrieztu cilvēci pie tās pirmatnējās šķīstības, kas šķita bezcerīgi zudusi.

Marijas bezvainīgā ieņemšana ir viņas dievišķās mātišķības tiešas sekas. Svētais Anzelms no Aostas rakstīja: „Patiesi bija noderīgi, ka Jaunava tika izkrāšņota ar šķīstību, par ko lielāka ir tikai paša Dieva šķīstība. Jo viņai Dievs Tēvs bija nolēmis dāvēt savu vienīgo Dēlu, kurš dabiski bija viens un tas pats Dieva Tēva un Jaunavas kopējs Dēls.” (*De conceptu virginali et originali peccato*, XVIII)

Bezvainīgā Marija ir žēlastības pilna. Viņa nav tikai Baznīcas mācekle, kura ar žēlastības palīdzību ir sarāvusi grēka saites, bet viņa ir *totius Trinitatis nobile triclinium*, Vissvētās Trīsvienības dusas vieta (sal. sv. Toms no Akvīnas, *Expositio Salutationis Angelica*, I). Bezvainīgā, žēlastības pilnā vienmēr būs Māte un Karaliene tai Baznīcas daļai, kurai kādu dienu ceram pievienoties arī mēs, lai mēs priecīgi varētu līksmot Vissvarenā priekšā.

Sagatavojis G. Lemps

Marija vēlas mūs aizvest pie Jēzus, lai arī mēs citus vestu pie Viņa

Vissvētākā Jaunava Marija – Dieva Māte

Dārgie brāļi un māsas! Pirmajā janvārī ir Dievmātes svētki. Tādējādi jauno gadu uzsākām, godinot Jēzus un mūsu Māti, uzticot sevi Viņas gādībai.

Ko nozīmē uzsākt kaut ko kopā ar Mariju? Ar ko ir sācies Marijas ticības ceļš? Ar pasludināšanu: eņģelis nāca pie Jaunavas vārdā Marija, Viņa teica savu *jā* vārdu un kļuva par Pestītāja Māti. Dievs apmeklēja Mariju viņas mājās. Viņš iegāja parastos ikdienas apstākļos, tādējādi mainot pasaules vēsturi. Arī mūsu dzīve pārsvarā sastāv no ikdienišķu notikumu virknes. Šajā mūsu ikdienā Dievs mūs var apmeklēt lūgšanā. Tāpēc ir svarīgi ik dienas atrast brīdi, kad klusumā atvērt sirdi Dievam. Nav svarīgi, kāda būs mūsu lūgšana, jo Dievs atbildēs mūsu atvērtībai ar to, ka Svētais Gars spēs mūs *apēnot* līdzīgi kā Mariju un mierināt mūs ar savu labvēlības pilno klātbūtni.

Pēc tam Marija dodas pie Elizabetes. Viņa nepaliek savā namā, neieslēdzas savā istabā, tieši otrādi: Marija dodas pie citiem. Arī mums ir dotas acis, lai redzētu citu vajadzības; rokas, lai sniegtu palīdzību; kājas, lai dotos pie citiem; sirds, lai viņus mīlētu. Tā citi jutīs, ka mūsu sirdī mājo Dievs. Kad Marija apmeklēja Elizabeti, viņas abas slavēja Dievu. Māte Terēze no Kalkutas teica: „Kad cilvēki saka man „paldies”, es atbildu, ka to nedarīju es, bet Jēzus.” Kad mums pateiksies par mūsu labo darbu, nepaturēsim šo godu sev, nekautrēsimies teikt, ka viss nāk no Dieva. Ja mēs savā vājumā pakļūpam, un citi gaida, kad mēs lūgsim viņiem piedošanu, tad būsim augstsirdīgi: lūgsim piedošanu un teiksim, ka tas ir Kristus dēļ.

Marija, kas attēlota ar Kristu-Bērnu klēpī, Austrumu ikonogrāfijā tiek apzīmēta ar grieķu vārdu *Hodigitria*, tas nozīmē, *Ceļarādītāja*. Pa kādu ceļu mūs grib vest Marija, kādā virzienā Viņa mūs grib vadīt? Tā virzienā, kurš pats par sevi saka: „Es esmu Ceļš.” Marija vēlas aizvest mūs pie Jēzus, lai arī mēs varētu vest citus pie Viņa. Ticība patiešām ir ceļš. Nevienam nevar teikt: „Es zinu, kāds ir Dievs,” jo Dievu mēs turpinām iepazīt visu savu dzīvi. Lai iepazītu Kristu, vispirms ir vajadzīga lūgšana un Svētie Raksti: Evaņģēlijos mēs redzam, kāds ir Kristus, un lūgšanā ieticam Viņam.

Dārgie brāļi un māsas, šajā jaunajā gadā, ko uzsākam, dosimies savā ceļā, paklausot Marijai – Ceļarādītājai un Ceļvedei, lai satiktu Kristu savā dzīves ikdienā un atklātu citiem Dieva klātesamību mūsu dzīvē!

pr. R. Doļa

„Kad Mikelandželo paņēma marmora bluķi, kopā ar katru atšķēlušos šķembu zuda arī viena iespēja, taču lēnām iezīmējās Pieta. Ja viņš nebūtu pieskāries marmora gabalam, tas būtu palicis iespēju pilns, bet neviena no tām nebūtu tikusi iedzīvināta. Ikkatra laba apņemšanās nozīmē augšanu un tāpat arī zaudējumu. Kad paveras viena iespēja, citām ir jāpazūd...”

Džeralds Makgintijs

Baznīca pasaulē

Krievija: kongress par Baznīcas misiju mūsdienu sabiedrībā

„Dalīties misionārajā atbildībā un piemērot kristīgās liecības formas jauniešu un no Baznīcas tālu cilvēku jūtīgumam,” tādas ir sliedes, pa kurām jāvirza Krievijas katoliskās Baznīcas gājums. Uz tām norādīja Maskavas arhibīskaps Paolo Pecci (attēlā), uzstājoties Krievijas katoļu kongresā „Ad gentes: Baznīcas misionārā uzdevuma aktualitāte”.

Pēc arhibīskapa domām, ir pienācis laiks mainīt kristīgās liecības vārdus un formas, lai darītu tos saprotamākus jaunajām paaudzēm. „Šai ziņā ir nepieciešama mūsu klātbūtne situācijās, kuras raisa satraukumu mūsdienu cilvēkos, kā arī ir jāienāk jauno izaicinājumu vidū kā liecības raugam, kas spēj pārveidot sabiedrību,” uzrunānot Krievijas katoļus, teica Maskavas arhibīskaps. Viņš ar prieku pastāstīja, ka lūgums dalīties misionārajā atbildībā ir nācis nevis no Baznīcas klēra, bet gan no laju puses.

lv.radiovaticana.va

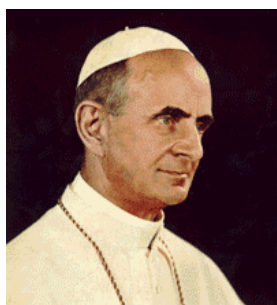
Slovākija: centieni panākt, lai svētdiena būtu brīva

„Mūsu dzīve nav tikai darba, naudas un patēriņa jautājums. Tās kvalitāte ir atkarīga ne vien no materiālajām lietām, bet arī no garīgās un kultūras dimensijas, kā arī no veselīgām savstarpējām attiecībām,” raksta slovāku bīskapi savas republikas prezidentam un valdībai adresētā aicinājumā. Viņi vērsas pie valdības, prasot, lai ar likumu tiktu noteikts, ka svētdienai ir jābūt brīvai no darba. Svētdiena, brīva no darba, ir liela kultūras, garīgā un sociālā bagātība Eiropai – teikts aicinājumā. Tā nekādā ziņā neapdraud ekonomisko uzplaukumu, jo iespēja vienu reizi nedēļā atpūsties noteikti pozitīvi iespaido strādājošo veselību un viņu dzīves apstākļus. Pretējā gadījumā, tas ir, ja cilvēks strādā septiņas dienas nedēļā, viņam neatliek laika saviem bērniem, bet ticīgie nevar izkopt savu ticības dzīvi. Tāpēc katoļu Baznīca un nevalstiskās organizācijas atbalsta dažu parlamentāriešu pūliņus panākt ar likumu, lai svētdiena būtu brīva no darba.

Sir

Pāvests Pāvils VI pasludināts par svētīgu

„Liels pāvests, drosmīgais kristietis, nenogurstošais apustulis, Koncila stūrmanis,” tā pāvests Francisks izteicās par Pāvilu VI. Svētdien, 19. oktobrī, svētā Pētera laukumā pāvests pasludināja par svētīgu Džovanni Batistu Montini. Svinības bija vienkāršas, kā vienkārša bija arī Pāvila VI dzīve. Tajās piedalījās vairāk nekā septiņdesmit tūkstoši ticīgo no daudzām valstīm. Tā kā Pāvila VI kaps netika atvērts, liturģijas laikā nebija klātesošas viņa miesas relikvijas, vienīgi ar asinīm aptraipītais apakškreklis, kas ir 1970. gadā Manilā notikušā atentāta mēmais liecinieks. Beatifikācijas svinībās piedalījās arī emeritētais pāvests Benedikts XVI, kuru Pāvils VI bija uzņēmis Kardinālu kolēģijā. Svētā Pētera laukumā klātesoši bija Bīskapu Sinodes dalībnieki, arī Rīgas arhibīskaps-metropolīts Zbigņevs Stankevičs.

lv.radiovaticana.va

Šo vīru ceļojums ir tikai sākums**Kunga Parādīšanās (Epifānija)**

Kunga Parādīšanās svinības ir jaundzimušā Pestītāja majestātes un dievišķības atklāšanās svētki – gaismas svētki, kuros Baznīca svin mūsu Kunga atklāšanos visai pasaulei. „Celies, topi gaiša! Jo tava gaisma nāk, un Kunga godība uzlec pār tevi.” (Is 60, 1) Ar šiem pravieša Isaja vārdiem Baznīca raksturo šo svētku būtību. Viņš, kurš ir patiesā gaisma un caur kuru arī mēs esam kļuvuši par gaismu, ir patiesi ienācis šajā pasaulē. Viņš mūs padara par Dieva bērniem (sal. Jņ 1, 9. 12).

Austrumu Gudro ceļojums liturģijā ir tikai sākums dižai procesijai, kura turpinās visā vēstures gaitā. Ar Austrumu Gudrajiem uzsākas cilvēces ceļojums pie Jēzus Kristus – pie Dieva, kurš bija piedzimis kūtiņā, nomiris pie krusta, augšāmcēlies no mirušajiem un paliek pie mums līdz pat pasaules beigām (sal. Mt 28, 20). Baznīca lasa šo Mateja Evaņģēlija fragmentu līdz ar pravieša Isaja vīziju, kuru mēs lasām šo svinību pirmajā lasījumā: „Šo vīru ceļojums ir tikai sākums.”

Pēc ziņas Betlēmes ganiņiem Viņš atklājas Gudrajiem, kas bija atnākuši no Austrumiem Viņu pielūgt. Kristīgā Tradīcija vienmēr ir saskatījusi šajos Gudrajos pagānu tautu pirtēlu, pirtēlu lieliem un maziem, valdniekiem un vergiem, un visu tautu cilvēkiem. Pirmie ir vīri no Austrumiem, kuriem gadsimtu gaitā seko daudzi.

Pēc šīs Isaja vīzijas lasījums no otrās vēstules efeziešiem pauž to pašu ideju prātīgos un vienkāršos vārdos: „Arī pagāniem ir tas pats mantojums.” (sal. Ef 3, 6) Otrais psalms izsaka to šādi: „Es jums novēlēšu visas tautas, visas zemes malas būs tavš īpašums.” (Ps 2, 8) (..)

Gudrie sekoja zvaigznei. Radības valodā viņi atklāja Dieva vēsturi, bet ar radības valodu vien nepietiek. Tikai Dieva Vārds, ko mēs sastopam Svētajos Rakstos, varēja droši norādīt viņiem ceļu. Radībai un Rakstiem, iemeslam un ticībai jābūt līdzās, lai varētu mūs aizvest pie dzīvā Dieva. (..)

Patiesā zvaigzne, kas mūs vada, ir pats Kristus. Viņš ir Dieva mīlestības sprādziens, kas liek Viņa sirds gaismai apmirdzēt pasauli. Vēl var piebilst, Austrumu Gudrie, par kuriem lasām šo svinību Evaņģēlijā, līdzīgi kā visi svētie paši pamazām ir kļuvuši par Dieva zvaigznāju, kas norāda ceļu. Visos šajos cilvēkos, kurus skāris Dieva Vārds, ir atklājies gaismas uzliesmojums, caur kuru Dieva gaisma apspīd pasauli un rāda mums ceļu. Svētie ir Dieva zvaigznes, kurām mēs ļaujam sevi vadīt pie Viņa, kurā balstās visa mūsu esamība.

Šajās svinībās Baznīcā ir tradīcija ar svētīto krītu uz mājas durvju palodām iezīmēt pestīšanu nesošo krustu līdz ar astronomiskā gada skaitli un trīs Austrumu Gudro vīru iniciāļiem (C + M + B), ko arī var interpretēt kā „Christus Mansionem Benedicat” (Lai Kristus svētī šo māju).

Turpinājums 9. lpp. ➤

➔ *Sākums 8. lpp.*

Arī Austrumu Gudro dāvanas tiek dažādi interpretētas. Stundu liturģijas lūgšanā Baznīca saka, ka zelts reprezentē Jēzus–Karaļa varu, vīraks Jēzu kā Augsto Priesteri un mirres norāda uz Kunga apbedīšanu. Savukārt svētais Gregors uzlūko dāvanas no dāvinātāju skatupunkta un zeltā saskata gudrību, vīrakā lūgšanas spēku un mirrēs miesas mērdēšanos. Ir vērts pārdomāt abas interpretācijas.

Šajās svinībās Baznīca aicina mūs padomāt, kādai „zvaigznei” sekojam mēs un vai šī „zvaigzne” aizvedīs mūs pie Kristus vai arī no Viņa attālinās. Atvērsim savas sirdis patiesajam Dievam, kurš šajā dienā atklājas visai pasaulei kā Dievs, kurš ir kļuvis Cilvēks. Ļausim Viņam mūs piepildīt ar savu gaismu un svētīt ne tikai mūsu mājas, bet arī ikvienu mūsu dzīves mirkli.

Sagatavojis A. Ciganskis

Būt lepnēm par savu dievnamu un draudzi

Vidsmuižas Svētā Gara Romas katoļu baznīcai – 100

Tik organiski Galēnu ciemā izaugusi, majestātiski torņus pret debesīm pacēlusi, Vidsmuižas baznīca savā simtgadu ilgajā pastāvēšanas laikā ik svētdienu pulcē dievlūdzējus un sniedz apskaidrību šaubu māktajiem, glābiņu izmisušajiem, stiprinājumu pagurušajiem un visiem priecīgu satikšanos ar Jēzu. Tā ir garīgās dzīves centrs, kur iepazīstam Kristu un apliecinām piederību Viņam gan vārdos, gan darbos.

Vidsmuižas draudzei 2014. gada 24. augusta svētdiena bija īpaša ne tikai tādēļ, ka ik gadus šai dienā godinām svēto apustuļi Bērtuli, bet arī tāpēc, ka kopā ar Rēzeknes - Aglonas diecēzes bīskapu Jāni Buli tika svinēta baznīcas konsekrācijas simtgade. Šim vēsturiskajam notikumam ticīgie atbildīgi gatavojās vairākus gadus ar lūgšanām, piedaloties katehēzēs, rekolekcijās, svētceļojumos, kā arī remontējot un kopjot savu dievnamu. Laika gaitā dievnams guvis ievērojamus bojājumus, tāpēc tika veikts apjomīgs abu torņu remonts un citi nepieciešami un neatliekami darbi: izbūvētas kāpnes uz kora telpu, nokrāsoti paneļi, nobruģēts celiņš procesijai apkārt baznīcai un stāvlaukums automašīnu novietošanai, kā arī citi darbi.

Baznīcas labā torņa remontdarbi 2010. gadā

Tagad par sakopto baznīcu un tās apkārtni priecājas ne tikai draudzes locekļi, bet arī ciemiņi no tuvākas un tālākas apkāmes.

Vienlīdz svarīgi ir kopt Baznīcu sevī, savā dvēselē, tāpēc 2012. gadā draudzē tika organizēts Alfa kurss, kas ir vienkāršs un interesants veids, kā veiksmīgi iepazīstināt cilvēkus ar kristīgās ticības pamatvērtībām. Desmit nodarbību ciklā notika lekcijas un nodarbības, pārrunas mazajās grupās par dzirdēto, tika baudīta kopīga maltīte. Brīvā, draudzīgā un jautrā atmosfērā bija iespēja klausīties, jautāt, diskutēt un atklāt.

Turpinājums 10. lpp. ➔

➔ *Sākums 9. lpp.*

2013. un 2014. gadā tika organizētas katehēzes nodarbības pieaugušajiem - iespēja pilnveidoties, lai pieaugtu kristīgajā gudrībā, kas piešķir jēgu un cerību daudzveidīgajai kristieša personīgās, sabiedriskās un garīgās dzīves pieredzei. Šajās nodarbībās dalībnieki varēja mācīties veidot dialogu ar Dievu, atjaunot mieru sevī un apjaust ticības dāvanas nozīmi, kā arī apzināties, ka jāpalīdz saviem tuvākajiem vienoties ar Dievu un saņemt Viņa žēlastības. Savukārt bērniem katehēze palīdz garīgi pilnveidoties, kļūt skaidrākiem, dzīvot ticībā.

Pirmās svētās Komūnijas dalībnieki kopā ar prāvestu Č. Mikšto 2009. gadā

Vaveles katedrālē Krakovā pie Zigismunda zvana 2013. gadā

Baznīcas simtgades gaidās draudze upurēja 9 mēnešu novennu, īpaši lūdzot šajā laikā par Baznīcu, pāvestu, priesteriem un konsekrētām personām, draudzi un kalpotājiem, kā arī veica vairākus svētceļojumus. Svētceļnieki apmeklēja svētvietas un dievnamus Latvijā, Lietuvā, Igaunijā, Polijā. Ar lūgšanā saliktām plaukstām, augšup vērstu skatu tā ir došanās satikt Dievu, uzticēt Viņam savas lūgšanas, rast dvēseles mieru.

2014. gads draudzei nāca ar jaunām dāvanām. 11. maijā pēc svētās Mises notika garīgās mūzikas koncerts – Naujienes Mūzikas skolas skolotāju un audzēkņu veltījums Vidsmuižas baznīcas simtgadei. Augstā profesionālā līmenī atskaņotie skaņdarbi klausītājus aizkustināja un saviļņoja. Kā pateicību par dievnamam un draudzei sarūpēto dāvanu mūziķi saņēma galēniešu pateicības vārdus un ziedus.

Neaizmirstamas bija priester Česlava Mikšto priesterības 25 gadu jubilejas svinības. Svēto Misi svinēja Rēzeknes – Aglonas diecēzes bīskaps Jānis Bulis kopā ar 30 priesteriem. Tas bija priester Česlava Mikšto darba vērtējums: skaists, bagāts, daudzveidīgs, mīlestības un cieņas piepildīts. Šo atzinību prāvests izpelnījies ar savu kalpojumu Dievam un cilvēkiem. Viņam izdevies ne vienai vien ģimenei palīdzēt atrast ceļu pie Dieva un uzticēt Dievam savu dzīvi, darbus, sev mīļos un tuvos cilvēkus.

Prāvesta Česlava Mikšto 25 gadu priesterības jubileja 2014. gada 28. maijā

Turpinājums 11. lpp. ➔

➔ *Sākums 10. lpp.*

22. jūnijā dievnams saņēma vēl vienu dāvanu: svēto Misi ar savu dziedājumu bagātināja brāļi Puncuļi no Rēzeknes. Īpašas emocijas izraisīja mazā brālīša Linarda dzidrais un skanīgais dziedājums. Pēc Mises Ingars, Artūrs un Linards ticīgos iepriecināja ar garīgām dziesmām un iesaistīja kopīgā lūgšanā. Šai dienā pēc prāvesta iniciatīvas tika aizsākta jauna tradīcija – Aglonas Dievmātes svētgleznas kopijas ceļojums pie ģimenēm. Pēc garīgās mūzikas koncerta svētglezna no prāvesta rokām tika nodota Leimaņu ģimenei. Sveču gaismas apmirdzēta, tā devās savā divu mēnešu ceļojumā pie ģimenēm, lai vienotu tās kopīgās lūgšanās un rosinātu uzticēt savu ģimeni Vissvētākajai Jaunavai Marijai.

2014. gada 4. augustā Vidsmuižas draudzes ticīgie savā dievnamā sagaidīja Pasaules Jauniešu dienu krustu. Tas bija neaizmirstams notikums, jo krustu ir pagodinājuši miljoniem cilvēku visos kontinentos. Tāda iespēja bija arī ticīgajiem Galēnos.

Tomēr vairāk par visu draudzes locekļi gaidīja baznīcas simtgades galvenās svinības, tāpēc visu sirdīs bija liels prieks, savīļņojums, gandarījums un lepnums par savu Baznīcu. Tie bija neaizmirstami svētki. Domājot par to, kā Baznīca pārdzīvojusi dažādus laikus un notikumus, tika stiprināta pārliecība, ka tikai kopā ar Dievu, ievērojot Dieva likumus, katrs un ikviens varam pilnvērtīgi dzīvot un baudīt neizmērojamo Dieva žēlastību.

Svētajā Misē piedalījās pieci priesteri, diakons un ap 350 cilvēkiem. 61 cilvēks saņēma Iestiprināšanas sakramentu. Šie svētki apliecināja ne tikai prāvesta Česlava Mikšto darba nozīmīgumu, bet arī draudzes atzinību un pateicību savam priesterim par nesavtīgu kalpošanu, garīgo atbalstu un spēku, ko saņemam sevis pilnveidošanai un ticības stiprināšanai, paļāvībai uz Kristu.

Pēc Mises dievkalpojuma dalībnieki saņēma īpašās svētku tortes gabaliņus.

Otrajā rindā no kreisās: Vladislavs Lapelis OP, Preiļu dekāns Jānis Stepīņš, Vidsmuižas draudzes prāvests Česlavs Mikšto, Rēzeknes – Aglonas diecēzes bīskaps Jānis Bulis, diakons Juris Skutels, tēvs Benedikts MIC no Viļāniem.

Sagatavojusi M. Binduka

Lai Kungs atbrīvo dvēseles no visa, kas tajās apdraud mieru, un lai Viņš pārveido katru cilvēku par patiesības, taisnīguma un brālīgas mīlestības liecinieku. Lai Kungs apgaismo tos, kuri valda pār tautu likteņiem, tā lai, rūpēdamies par ļaužu labklājību, viņi nodrošina un uztur nepārvērtējamo dāvanu, kāda ir miers. Lai Kristus beidzot aizdedz cilvēku sirdis un liek tiem nojaukt visas barjeras, kas viņus šķir, - lai atjaunojas savstarpējās mīlestības saites, tiek meklēta saprašanās un piedots pāridarītājiem. Un tad, pateicoties Dieva žēlastībai, lai visas zemes tautas veido patiesi brālīgu sadraudzību un starp tām lai nebeidz ziedēt un valdīt miers, pēc kā tik sen ilgojamies.

sv. Jānis XXIII

Dievs solidarizējas ar grēkā kritošo cilvēci

Kunga Kristīšana

Iegremdēšanās kristības ūdenī nozīmē vainu atzīšanu un lūgumu pēc grēku piedošanas. Evaņģēlijs stāsta, ka „Jēzus atnāca no Galilejas pie Jāņa” (*Mt 3, 13*), kuru pravietis Isajs raksturoja kā saucēja balsi tukšnesī (sal. *Is 40, 3*), „Jordānas krastā, lai tiktu viņa kristīts” (*Mt 3, 13*).

Jēzus bija patiess Dievs no patiesa Dieva, Viņam nebija neviena grēka (sal. *1 Pēt 2, 22*). Viņš negāja kristīties tādēļ, lai kaut ko saņemtu kristībā. Tā kā Jēzus nebija nācis „atcelt bauslību vai praviešus, bet piepildīt” (*Mt 5, 17*), un Viņa dzīve bija paraugs un reizē arī komentārs par to, kas ir paklausība, Viņš to darīja, lai piepildītu taisnību, jo bija paklausīgs likuma pildīšanā „līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (*Flp 2, 8*). Dievs solidarizējās ar grēkā kritošo cilvēku, kurš, grēka ievainots, ilgojās pēc taisnības.

Jēzus, Tēvs un Svētais Gars savā būtībā vienmēr ir neatdalāmi viens no otra, tāpēc brīdī, kad Svētais Gars nolaidās pār Viņu baloža veidā, tas nenozīmēja, ka Jēzū Tas nebūtu, vai tajā brīdī Viņam piešķirtu žēlastības līdzīgi kā apustuļiem Vasarsvētkos (sal. *Apd 2*) vai kā Marijas gadījumā (sal. *Lk 1, 35*), bet, lai parādītu, ka Svētais Gars nāk pār tiem, kuri tiek kristīti, un Viņš tajos mājā kā savā templī.

Ir skaidrs, ka Jēzus jau kopš mūžības ir Tēva Dēls. Balss no augšas norāda, ka līdz ar kristību mēs kļūstam Dieva bērni. Līdzīgi kā laulībā vīram un sievai dzimst bērni, tāpat arī Baznīca, kas ir Kristus līgava, kristībā dzemdina savus bērnus mūžīgai dzīvei. Tāpat arī debesis atvērās nevis Viņa dēļ, bet lai parādītu to, ka debesis tika atvērtas tiem, kuri nesen kristīti.

Pāvests Benedikts XVI savā grāmatā „Jēzus no Nācaretes” Jēzus kristību aplūko krusta un augšāmcelšanās gaismā. Pēc pāvesta domām, uzlūkojot šo notikumu krusta un augšāmcelšanās gaismā, kristieši saprot to, kas notika: Jēzus uzcēla visas cilvēces vainu nastu uz saviem pleciem un nesa to Jordānas dziļumos. Kristība tiek saskatīta kā pirmtēls tam, kas vēlāk notiks uz krusta. Pāvests Jēzu pielīdzina īstajam Jonasam, kurš ļāva kuģa apkalpei sevi iemest jūrā.

Kristība ir nāves un cilvēces grēku pieņemšana, balss ir sagaidāmā atsaucē uz augšāmcelšanos. Tas arī izskaidro, kāpēc savās sarunās Jēzus lieto vārdu kristība kā atsauci par Viņa gaidāmo nāvi. Jordānas ūdeņos Jēzus ieņem grēcinieku vietu, kurus Jānis aicināja kristīties. Jēzus dara to pašu uz krusta, kur samaksā par visas cilvēces grēkiem.

Iegremdēšanās ūdeņos simboliski norāda uz apbedīšanu un grēku iznīcināšanu, kas notiks uz krusta. Izkāpšana simboliski norāda uz augšāmcelšanos. Balodis un balss norāda uz Viņa godību, kas būs pēc tam, kad Viņa darbs būs pabeigts.

Svētais Akvīnas Toms min trešo iemeslu: Jēzus kristība norāda uz Kristības sakramentu. Jāņa kristībai bija gandarīšanas raksturs. Tā grēkus nepiedeva, nepadarīja par Dieva ģimenes locekli, kā to dara Kristības sakraments. Kad Jēzus pieņēma kristību, Viņš iedibināja, konsekrēja šo sakramentu līdzīgi kā kāzās Kānā iedibināja Laulības sakramentu. Balodis nozīmē žēlastību, Svētā Gara dāvanu saņemšanu, balss nozīmē mūsu pieņemšanu par mīļotajiem dēliem Kristū.

➔ *Sākums 12. lpp.*

Kristība simbolizē arī grēcinieku kristību Kristū, lai, mirstot kopā ar Viņu, mēs līdz ar Viņu varētu piecelties brīvi no grēkiem. Jēzus kristība atklāj arī Viņa patieso identitāti, atklāj Dieva Trīsvienīgo būtību: Tēvs izredzētos mīl jau kopš pasaules radīšanas (sal. *Ef* 1, 4). Viņš sūta savu Dēlu meklēt un glābt pazudušo (sal. *Lk* 19, 10). Svētais Gars pārliecina par grēku (sal. *Jh* 16, 8) un ved ticīgos caur Dēlu pie Tēva.

Visa Jēzus dzīve ir piemērs mums, kā būt cilvēkam un kā sekot Dievam. Dievs, „kas ir gaisma, kurā nav nekā tumša” (1 *Jh* 1, 5), parādīja, kādam jābūt cilvēkam, kas tam jādara, lai nokļūtu debesīs. Viņa griba ir, lai cilvēki nožēlo grēkus, par tiem gandara un nes atgriešanās cienīgos augļus.

Sagatavojis G. Lemps

Lasītājs jautā

„Gaismas Taka” redakcija pateicas par iesūtītajiem jautājumiem un aicina lasītājus arī turpmāk aktīvi iesaistīties laikraksta tapšanā. Jautājumus var sūtīt uz redakcijas e-pastu: **eppuslatgaliensis@inbox.lv** vai arī rakstot vēstuli uz adresi: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601 (ar norādi Gaismas Takai).

Kā atšķirt nāvīgu grēku no ikdienišķa?

„Nāvīgs grēks ir smags Dieva likuma pārkāpums, kas iznīcina cilvēka sirdī esošo pārdabisko mīlestību; tā rezultātā cilvēks novēršas no Dieva – sava galamērķa un svētlaimes, priekšroku dodot nevis Dievam, bet gan kādam zemākam labumam. Ikdienišķs grēks neiznīcina mīlestību pavisam, kaut arī to apvairo un ievaino. (*KBK*, 1855)” Lai grēks būtu nāvīgs, tam ir jābūt brīvprātīgam, apzinātam un ar smagu sastāvu (matēriju) (sal. *KBK*, 1857). Tāpat arī jāņem vērā, ka smags grēks nekļūst par ikdienišķu tikai tāpēc, ka persona to praktizē ik dienas vai arī ka to praktizē citas personas un neuzskata par pārkāpumu. Ikviens (gan ikdienišķs, gan nāvīgs) grēks sekas ir novēršanās no Dieva, tas rada arī šķelšanos Baznīcā, draudzēs, ģimenēs, tāpēc nevajadzētu kavēties uzsākt cīņu ar savām vajībām un grēkiem, kā arī būtu jānudina citi sakārtot savu sirdsapziņu.

Grēksūdzē ir obligāti jāizsūdz visi nāvīgie grēki. Lai pieaugtu Dieva un sevis pazīšanā, nevajadzētu vairīties izsūdzēt arī ikvienu ikdienišķu grēku, jo tieši bīkstsēvs vislabāk spēs izvērtēt grēku smagumu un sniegt padomu. Nereti tieši ikdienišķi grēki ir cēlonis kādam smagam grēkam.

Vai svētās Mises neapmeklēšana svētdienā ir smags grēks?

Baznīcas pirmais bauslis nosaka, ka ticīgajam svētdienās un obligāto svinību dienās ir jāpiedalās svētajā Misē un jāatturas no smagiem darbiem. Obligāti svinami ir: Vissvētākās Jaunavas Marijas – Dieva Mātes svētki (1. janvāris), Kunga Parādīšanās svētki (6. janvāris), svētā Jāzepa, Vissvētākās Jaunavas Marijas Līgavaiņa svētki (19. marts), Kunga Debeskāpšanas svētki (četrdesmitā diena pēc Lieldienām), Kristus Vissvētās Miesas un Asiņu svētki (ceturtdiena pēc Vissvētās Trīsvienības svētkiem), svēto Pētera un Pāvila svētki (29. jūnijs), Vissvētākās Jaunavas Marijas debesīs uzņemšanas svētki (15. augusts), Visu svēto diena (1. novembris), Vissvētākās Jaunavas Marijas bezvainīgās ieņemšanas svētki (8. decembris) un Kunga Dzimšanas svētki (25. decembris).

Turpinājums 14. lpp. ➔

→ *Sākums 13. lpp.*

Šajās svētku dienās, kā arī ikvienā svētdienā nepiedalīties svētajā Misē drīkst tikai nopietna iemesla dēļ: slimība, vecuma nespēks, algots darbs un tamlīdzīgi. Turklāt slimiem un veciem cilvēkiem ir jāizmanto iespēja sekot līdz svētās Mises translācijai televīzijas vai radio ēterā, kā arī ieteicams šajās dienās veltīt vairāk laika lūgšanai. Strādājošiem, savukārt, pēc darba ir jāpiedalās vakara svētajā Misē, ja tāda konkrētajā draudzē tiktu svinēta. Tīša un apzināta nepiedalīšanās svētajā Misē šajās dienās ir smags grēks.

Kāda ir vecāku un krustvecāku atbildība par bērnu sagatavošanu svētajiem sakramentiem?

Katra cilvēka dzīves mērķis ir nonākt debesu valstībā un skatīt Dievu vaigu vaigā. Lai varētu sasniegt šo mērķi, cilvēkam laiks virs zemes ir jānodzīvo prātīgi, sevi attīstot ne tikai fiziski un intelektuāli, bet arī garīgi. Cilvēka attīstība ir nemītīgs process, kas sākas viņa dzimšanas brīdī. Kopš šī brīža vecākiem iestājas atbildība rūpēties par bērnu visās sfērās. Attiecībā uz garīgo sfēru, vecākiem jā rūpējas, lai bērns bez liekas kavēšanās tiktu nokristīts. Vecākiem bērnam ir jā rāda mīlestības un lūgšanas piemērs, jāņem līdzī uz dievkalpojumiem. Atbilstošā vecumā jā rūpējas par bērna sagatavošanu grēksūdzei un svētajai Komūnijai, kā arī Iestiprināšanai. Ģimenes lokā veidojas bērna ieradumi, izpratne par lietām, tāpēc vecākiem ar lielu atbildību un nopietnību ir jāaudzina savs bērns, lai bērnībā tiktu ielikts stings pamats viņa ticības dzīvei, ko vēlāk dzīves vētras nespētu tik viegli sašķobīt.

Līdzīgi arī krustvecāki kristības laikā apsola un uzņemas pienākumu rūpēties par bērna garīgo izaugsmi. Vecāku vai krustvecāku nevērīga un nolaidīga izturēšanās pret bērna garīgo audzināšanu ir grēks gan pašiem, gan nodara pāri bērnam. Tāpat vecākiem un krustvecākiem jā rūpējas arī par pieaugušu bērnu vai krustbērnu un, ja viņi nav tikuši sagatavoti sakramentiem bērnībā, jācenšas to izdarīt jebkurā vecumā.

Atbildes sagatavojis A. Ciganskis

Arī pavisam ikdienišķās lietās ir jā saglabā sava kristīgā identitāte

Nebaidīties arī ikdienā izrunāt Jēzus vārdu

Laudetur Iesus Christus in saecula saeculorum. Amen.

Lai ir slavēts Jēzus Kristus mūžīgi mūžam! Āmen.

Katoļi atšķiras no citiem kristiešiem ne tikai ar noteiktām dogmām vai pāvesta primāta atzīšanu, bet arī ar to, ka satiekoties viņi sveicina viens otru ar skaistu sveicienu: „Lai ir slavēts Jēzus Kristus mūžīgi mūžam! Āmen.” Dažkārt man pašam ir nācies dzirdēt no ticīgiem katoļiem, kurus satieku, „čau” vai „sveiki”, labākajā gadījumā „labdien”. Ticīgie katoļi nereti nenovērtē šo Jēzus Kristus vārda piesaukšanu un slavēšanu pirms savstarpējo sarunu un tikšanās sākuma. Pārdomāsim šo dziļo un garīgi saturīgo sveicienu.

Kristīgais sveiciens ar Jēzus vārda godināšanu atgādina vecās derības ieradumu sniegt miera skūpstu un novēlēt Dieva svētību, kā arī vārda „šalom” (ebr. miers) atkārtošanu, satiekoties vai atvadoties no Izvēlētai tautai piederīgā. Arī jaunajā derībā netrūkst sveiciena piemēru. Visspilgtākie ir eņģeļa sveiciens Jaunavai Marijai un Kristus miera sveiciens mācekļiem pēc augšāmcelšanās. Sūtot savus mācekļus Evaņģēlija sludināšanai, Kristus grib, lai mācekļi, pirms ieiet kādā mājā, sveicinātu tos, kas tur dzīvo, ar miera sveicienu.

Turpinājums 15. lpp. ➤

➔ *Sākums 14. lpp.*

Svētais apustulis Pāvils savu vēstuli sākumā un beigās novēl lasītājiem Dieva mīlestību - Jēzus Kristu žēlastību un Svētā Gara klātbūtni. To pašu dara arī svētais apustulis Jānis savās vēstulēs un Atklāsmes grāmatā. Kā redzam, sveiciens, piesaucot Dievu vai mieru, kas no nāk Viņa, ir ļoti biblisks.

Kristietības vēsturē īpašs sveiciens bija populārs mūku ordeņos. Piemēram, kartūzieši joprojām sveicina viens otru: „Memento mori.” (Atceries par nāvi) Franciskāņi izmanto: „Pax et bonum.” (Miers un labestība) Ar laiku Rietumu kristiešiem vispārīgi populārs kļuva „Laudetur Iesus Christus in saecula saeculorum. Amen.” (Lai ir slavēts Jēzus Kristus mūžīgi mūžam! Āmen) Šis sveiciens nav tikai kristiešu savstarpējas pieklājības vai īpašas kultūras izpausme, bet arī Dieva Vārda slavināšana, kā to māca Katehisms: „Slavināšana ir lūgšanas veids, kas vistiešāk pauž to, ka Dievs ir Dievs. Tā dzied godības dziesmas Viņa paša dēļ: ne tikai par to, ko Viņš ir darījis, bet vienkārši tāpēc, ka Viņš ir.” (KBK, 2639) Tieši tāpēc kristīgais sveiciens ir Dieva slavēšanas akts, kurā mēs kontemplējam dievišķo „attēlu un līdzību”, satiekoties ar otru kristieti.

Piesaucot un slavējot Dieva Vārdu, mēs ne tikai godājam Debesu Tēvu, bet arī publiski apliecinām ticību Kristum, savu piederību Viņam, savu mīlestību un uzticību. Ar šo „Lai ir slavēts Jēzus Kristus! Mūžīgi mūžam! Āmen”, mēs izsakām lūgšanu: lai Kristus ir Tas, kurš vada mūsu savstarpējo dialogu un svētdara mūsu attiecības, lai katrs ir atvērts citiem un pieņem savu tuvāko kā brāli vai māsu Kristū.

Ja mēs pazīstam Kungu Jēzu, Viņu mīlam un uzticamies Viņam, tad privilēģēti un priecīgi izrunāsim Viņa svēto Vārdu!

Sagatavojis pr. V. Filipenoks

„Un tie atstāja tīklus un sekoja Jēzum.” (sal. Mt 4, 20)

Diakona vasara Baltinavā un Šķilbēnos

Diakons Juris Skutels vasaras praksi šogad pavadīja Baltinavas un Šķilbēnu Romas katoļu draudzēs. Rīgas Garīgā semināra students, divdesmit trīs gadīgais Juris Skutels par diakonu tika iesvētīts 2014. gada 1. jūnijā svētās Mises laikā Rēzeknes Jēzus Sirds katedrālē. Baltinavas un Šķilbēnu draudžu gados vecākie ticīgie atceras, ka šajās draudzēs vasaras praksē ir bijuši Garīgā semināra studenti, bet vēl nebija kalpojis diakons. Tāpēc Baltinavas un Šķilbēnu draudžu prāvesta Staņislava Prikuļa ziņu, ka šogad nepilnus divus mēnešus draudzē kalpos diakons, cilvēki uztvēra ar prieku un ar nepacietību gaidīja pirmo satikšanos ar diakonu.

Juris Skutels ir dzimis Daugavpilī. Juris nav cēlies no dzimtas, no kuras būtu nākuši priesteri. Pētot radu rakstus, šādu faktu nav atklājis. Ir atklājies vienīgi tas, ka nesen iesvētītais priesteris Guntars Skutels esot attāls radnieks. Pirms Garīgā semināra svētceļojumos esot gājis trīs reizes no Līksnas.

Turpinājums 16. lpp. ➔

➔ *Sākums 15. lpp.*

Vispildītājs no šīs prakses Jurim Skutelam atmiņā paliks iespēja sprediķot katru dienu, jo priesteri Staņislavs Prikulis un Ivars Vigulis deva šo iespēju, lai prakses laikā būtu iespēja praktizēties. „Gatavojoties svētceļojumam, man bija unikāla iespēja iepazīties ar draudzes locekļiem. Mums bija izveidojusies laba komanda, ar kuras palīdzību izdevās labi novadīt svētceļojumu. Šis nebija mans pirmais svētceļojums. Esmu jau bijis svētceļojuma organizators un garīgais vadītājs. Šī svētceļojuma organizatoru komanda man palīdzēja noorganizēt ēdināšanu, nakšņošanu, sarunāja pavāru u.c., par ko es viņiem esmu bezgala pateicīgs. Pateicoties komandas darbam, mans galvenais uzdevums bija rūpēties par garīgo vadību svētceļojuma dalībniekiem,” stāsta J. Skutels.

Diakons var darīt visu, ko dara priesteris, izņemot svētās Mises svinēšanu, grēku piedošanu un Slimnieku sakramenta sniegšanu. „Katru gadu semināristiem ir trīs prakses: Ziemassvētku, Lieldienu un lielā vasaras prakse. Kad es šogad devos uz vasaras praksi, es nezināju, ko no tās sagaidīt, jo nepazinu šīs draudzes. Bet es neraizējos par darbu, kas mani tur sagaidāja, jo biju noskaņojies darīt visu, uz ko Dievs mani aicinātu caur draudzes prāvestu. Šī bija viena no labākajām praksēm, kur es varēju mācīties patstāvību, t. sk. saimnieciskos darbus – gatavot ēst, mazgāt traukus, mazgāt un gludināt veļu, uzkopt māju, pļaut mauriņu. 14. augustā Aglonā pirmo reizi kristīju bērniņu. Laulāt gan vēl nav sanācis, uz ko diakonam ir visas tiesības. Šādas prakses ir svarīgas. To var salīdzināt ar cilvēku, kurš vēlas iemācīties peldēt. Viņš sākumā iemācās teoriju, bet vēlāk viņam ir vajadzīga prakse, bez kuras no viņa nekāds labais peldētājs nevar sanākt. Līdzīgi ir ar topošajiem priesteriem. Šādas prakses ir ļoti būtiskas priesteru formācijas ceļā, lai viņš spētu teoriju pielietot dzīvē,” tā prakses nozīmi vērtē J. Skutels.

Juris Skutels ir bijis praksē pie Kalupes, Nīdermuižas, Ārdavas, Dubnas prāvesta, vairākkārt Krāslavā, arī Ludzā, Pildā, Rēzeknē, Preiļos, Krustpilī un Līksnā.

Rīgas Garīgā seminārā topošajiem priesteriem pasniedz mācību priekšmetu homilētiku, kurā māca, kā pareizi veidot sprediķi. Līdzīgi kā skolniekiem māca rakstīt sacerējuma, kas sastāv no ievada, iztirzājuma un nobeiguma, tā arī sprediķi sastāv no šīm trīs daļām. „Homilētikas nodarbībās mēs iepazīstamies ar izcilākajiem sprediķotājiem, pārrunājam, kā labāk veidot sprediķi. Katram priesterim ir jāatrod savs stils, ar kura palīdzību viņš labāk spētu izteikties. Es savu stilu vēl neesmu pilnībā izkopus. Gatavojot sprediķi, es parasti mēģinu uz lapas pierakstīt galveno domu, plāna punktus, tos apvijot ar pamattekstu, un tad saviem vārdiem to pārstāstu ticīgajiem. Ja es nolasu uzrakstītu sprediķi, tad tas tik labi neuzrunā ne mani pašu, ne cilvēkus,” atklāja diakons. Šķilbēnu draudzes ticīgos uzrunāja Jura Skutela sprediķos pastāstītā personīgā pieredze, un, stāstot par lūgšanas nozīmi, ticīgie, pateicoties vienkāršajam diakona minētajam piemēram, atcerēsies, ka ir svarīgi dienas beigās pateikties Dievam, minot konkrētas, skaidri nosauktas lietas, par ko tieši pateicamies. „Pirmkārt, uzsākot lūgšanu, ir svarīgi sagatavoties tai, noskaņojot un atverot sirdi sarunai ar Dievu. Dievs ir Persona, un līdzīgi kā ar jebkuru citu personu, mums visa uzmanība sarunā ir jāvelta, lai tas, ar kuru mēs runājam, mūsos klausītos, un mēs viņu dzirdētu. Otrkārt, svarīgi ir zināt, ko tu vēlies no Dieva, un, treškārt, vienmēr būt gatavam pieņemt Dieva gribu, lai arī kāda tā būtu,” tā pamācīja diakons.

Turpinājums 17. lpp. ➔

→ *Sākums 16. lpp.*

Ja, kalpojot draudzē, būtu situācija, ka jaunieši neiet uz baznīcu, neapmeklē sv. Mises, topošais priesteris izmantotu tradicionālās metodes, kā aicināt jauniešus nākt uz baznīcu. Viņš noorganizētu lūgšanas grupiņas, Alfas kursus, dotos uz skolu, lai uzrunātu bērnus un jauniešus. Viņš atklāja arī ceļu, kā uzrunāt cilvēkus, lai viņi sadzirdētu Dieva aicinājumu un priesteri teikto. „Lai kādu cilvēku iepazīstinātu ar Dievu, sākumā šis cilvēks pats būtu jāiepazīst. Jāiepazīst viņa garīgās attīstības līmenis. Esmu ievērojis, ja cilvēkam tiek sludināts Evaņģēlijs bez iepriekšēja ievada un bez priekšstata par šo cilvēku – tas cilvēku neuzrunā. Viņam var pastāstīt savu liecību, kas man ir Dievs, un ko Viņš manā labā ir paveicis. Ja cilvēku tas sāk interesēt, tad var sākt piedāvāt vairāk informācijas par Dievu, par attiecībām ar Viņu, par Baznīcu, kalpošanu tajā u.c.,” darbības soļus atklāja diakons Juris Skutels.

„Katru vakaru es pateicos Dievam par nodzīvoto dienu, par saņemtajām žēlastībām, par konkrētām lietām, ko dienas laikā esmu saņēmis vai piedzīvojis, par labām un ne tik labām, par visām, tās nosaucot vārdā. Ikdienā es kā jebkurš patiens kristietis saskaros ar pārbaudījumiem, ko Dievs pieļauj manai attīstībai un svētapšanai. Tie ir kārdinājumi, visāda veida pārbaudījumi, kurus palīdz pārvarēt un cīnīties ikdienas lūgšana. Jēzus ir teicis: „Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka nekrītat kārdināšanā!” (Mt 26, 41a) Ikdienas lūgšana, kas ir dialogs ar Dievu, ir kristieša pamataicinājums, ko es mēģinu

īstenot savā dzīvē un uz to aicinu arī citus, atklājot tā skaistumu un pievilcību,” aicināja Juris Skutels.

Jaunieši no Balviem un Baltinavas, kuri piedalījās svētceļojumā Baltinava – Aglona 2014, atzina, ka šis esot bijis garīgi piepildītākais svētceļojums, un pateicās Jurim Skutelam par sniegto atbalstu un garīgo stiprinājumu.

Baltinavas un Šķilbēnu draudžu ticīgie pateicās Dievam par iespēju iepazīt un iemīļot sirsnīgo un vienkāršo diakonu Juri Skutelu. Novēl Jurim Dieva palīdzību, izturību, spēku un degsmi iet šī aicinājuma ceļu, kalpot draudzēs un palīdzēt cilvēkiem atrast ceļu pie Dieva!

Sagatavojusi V. Zeltkalne

Foto: no personīgā arhīva

„Mieru es jums atstāju, savu mieru es jums dodu...” (Jņ 17, 27a)

Jauni norādījumi no Vatikāna par miera sveicienu svētajā Misē

Dievišķā kulta un Sakramentu disciplīnas kongregācija ir izdevusi apkārttrakstu „Miera dāvanas rituālais izteiksmes veids svētajā Misē”, ko pāvests Francisks 2014. gada 7. jūnijā apstiprināja un kas līdz ar to ir visiem Romas katoļiem saistošs.

Kongregācija aicina labāk izprast miera sveiciena nozīmi un mazināt tā pārspīlētās izpausmes, kas tieši pirms svētās Komūnijas reizēm rada apjukumu. Pareizi izdarīts miera sveiciens starp Mises dalībniekiem bagātina rituāla nozīmi un piešķir īpašu izteiksmi. Taču, ja var paredzēt, ka konkrētu apstākļu dēļ to nevarēs sniegt pienācīgā veidā, tad kongregācija to iesaka pat izlaist.

Turpinājums 18. lpp. ➤

➔ *Sākums 17. lpp.*

Apkārtrakstā ir uzsvērts, ka vajadzētu izskaust miera sveiciena būtībai neatbilstošas izpausmes, piemēram, ticīgo pārvietošanos un savas vietas atstāšanu dievnamā, lai apmainītos ar miera sveicienu, kā arī priesteru attālināšanos no altāra, lai pasniegtu miera sveicienu kādam ticīgajam. Tas nozīmē, ka miera sveicienu svētās Mises laikā jāsniedz tikai cilvēkiem, kas ir tuvumā. Kā neatbilstošu kongregācija definē arī to, ka dažos gadījumos, piemēram, Lieldienās, Ziemassvētkos, kristībās, laulībās, ordinācijās, klosterlaužu svētsolījumu salikšanas gadījumā vai bērēs miera sveiciens tiek izmantots kā izdevība, lai apsveiktu klātesošos, izteiktu tiem novēlējumus vai līdzjūtību.

LRKB IC

* * *

Draudžu locekļi tiek aicināti iesūtīt publicēšanai diecēzes mājaslapā www.radieceze.lv un laikrakstā „Gaismas Taka” informāciju par plānotajiem pasākumiem un notikumiem draudzēs, kā arī atskatus uz jau notikušajiem. Mājaslapas redakcijas e-pasts: eppuslatgaliensis@inbox.lv.

„Pie Jēzus caur Mariju” – kardināla Vaivoda devīze

Rēzeknē atklāts un iesvētīts kardināla Juliana Vaivoda pieminēklis

Kardināls Julijans Vaivods Latvijas vēsturē ir neaizmirstama personība, kas Latvijai ļāva kļūt par Dieva žēlastības trauku pasaulei. Kardināls Vaivods, rūpējoties par vietējās Baznīcas labumu, redzēja un sajuta visas katoliskās Baznīcas vajadzības.

1. oktobrī, svētās Terēzes no Lizjē dienā, Rēzeknes Jēzus Sirds katedrālē tika svinēta pateicības svētā Mise un pēc tās iesvētīts kardināla Julijana Vaivoda pieminēklis.

Svētajā Misē, uz ko bija pulcējušies Rēzeknes – Aglonas diecēzes priesteri, kā arī Latvijas Saeimas deputāti, ministri un pašvaldību vadītāji, bīskaps Jānis Bulis sprediķī pārdomāja kardināla Vaivoda dzīves gājumu, padarītos darbus un atzinību, ko viņam sniedza tauta un Baznīca. Tā bija laba vēstures un patriotisma stunda kuplam skolēnu pulkam un visiem klātesošajiem, kuri bija pulcējušies no dažādām Latgales draudzēm, kā arī atgādinājums politiķiem par viņu misiju un atbildību Dieva un tautas priekšā. Pēc dievkalpojuma visi devās pie kardinālam Vaivodam veltītā pieminēkļa, kur jau svinīgi skanēja pūtēju orķestra mūzika. Vaivoda krūšutēls uzstādīts uzkalniņā starp katedrāli un Rēzeknes Katoļu vidusskolu.

Kultūras biedrības „Latgalieši” valdes loceklis Pēteris Keišs uzrunāja klātesošos, atgādinot, ka kardināls Vaivods darbojās grūtajos pēckara gados un rūpējās par Baznīcu. Pateicīgas par šo kalpošanu ir arī bijušās PSRS republikas, uz kurām tika sūtīti daudzi priesteri, kuri pabeidza Rīgas Garīgo semināru. 28 gadus kardināls vadīja Baznīcu Latvijā. Viņš veltīja tēvišķu mīlestību priesteriem. „Vaivods bija aktīvs, sava laikmeta ļaudīm piederošs, ar augstu ētisko ideālu noturību, dziļi reliģiozs katoļu garīdznieks, turklāt, viņš bija apveltīts ar literārām spējām,” sacīja P. Keišs.

Turpinājums 19. lpp. ➔

➔ *Sākums 18. lpp.*

Bīskaps Jānis Bulis, iesvētot pieminekli, sacīja: „Kardināls Vaivods veltīja sevi dzimtenes uzplaukumam, kalpošanai Baznīcai un Dievam. Vaivods veicis lielus un mazus pienākumus, daudz cietis par Baznīcu. Tieši to mēs gribam mācīties no mūsu kardināla Vaivoda, jo viņš visu darīja ļoti apzinīgi, ļoti cītīgi. Lūgsim Dievu, lai Viņš viņu apveltī ar mūžīgu algu debesu valstībā, bet mūs, kas dzīvojam šajā zemē, apvelta ar bagātīgu svētību, lai mēs spējam dzīvot nevis sev, bet saviem tuvākiem, lai mēs prastu dzīvot Dievam, kurš ir mūsu Radītājs un devis šo zemi.”

Pieminekļa autore tēlniece Svetlana Marčenko savā uzrunā apliecināja, ka uzņemties īstenot bīskapa Jāņa Buļa ieceri – kardināla Vaivoda pieminekli, bija liela atbildība, bet to vadīja Dieva roka. Tēlniece sacīja: „Svētajā Misē es sapratu vienu lietu, ka, lai nodzīvotu dzīvi, ir jāklausa savai sirdsapziņai. Šeit, šajā pieminekļī Julijans Vaivods turas pie krusta, kuru gandrīz neredz, bet tas pastāv, tas ir mūsu, katra cilvēka liktenis – krusts. Ar otru roku viņš svēta. Lai katrs cilvēks nodzīvo šo dzīvi, esot saskaņā ar savu sirdsapziņu.”

Julijans Vaivods dzimis 1895. gada 18. augustā Daugavpils apriņķa Vārkavas pagasta Bērnānos. Pēc pagasta un Preiļu pilsētas skolas beigšanas 1913. gadā iestājies Pēterpils Garīgajā seminārā, kuru beidzot, 1918. gada 7. aprīlī Pēterpils katedrālē Mogiļevas bīskaps Jānis Cepļaks Julijanu Vaivodu iesvētīja par priesteri. Pastorālais darbs sākās Latgalē, kur priesteris nokalpoja līdz 1925. gadam, tad sekoja darbs Kurzemē. Nodibinoties Liepājas bīskapijai, 1938. gada 28. jūlijā Vaivodu pārcēla darbā uz Liepāju, kur bijis Liepājas draudzes prāvests un diecēzes kūrijas kanclers. 1940. gada 6. aprīlī bīskaps Antonijs Urbšs priesteri iecēla par savu ģenerālvikāru, bet 1944. gada 16. augustā par Kurzemes dekanāta dekānu. Atveroties Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātei 1938. gadā, Vaivods uzsāka studijas, kas vainagojās ar 1943. gada 23. jūnijā iegūto teoloģijas licenciāta grādu, aizstāvēt diplomdarbu „Garīgā dzīve un tās vadītāji 18. gadsimtā”.

1944. gada 7. oktobrī priesteri iecēla par Liepājas bīskapa vietas izpildītāju. Šo pienākumu Julijans Vaivods pildīja līdz 1947. gada 25. jūlijam. 1949. gada 4. jūlijā pāvests priesterim piešķīra galma prelāta titulu, par ko Vaivods uzzināja tikai pēc 14 gadiem.

1958. gada 2. janvārī Vaivodu arestēja, apvainojot pretvalstisku rakstu sacerēšanā un izplatīšanā, par ko piesprieda divus gadus koncentrācijas nometnē, ko izcietā Mordovijā. Latvijā priesteris atgriezās 1960. gada 2. janvārī, taču Liepājā viņam darboties nebija atļauts, tāpēc kalpošanu turpināja Vainodē un Rīgā. 1962. gada 15. novembrī toreizējais Rīgas metropolijas apustuliskais administrators Julijans Začests, kuram padomju valdība amatu neļāva pildīt, nozīmēja par savu ģenerālvikāru, faktisko pārvaldītāju Julijanu Vaivodu.

1964. gada 18. novembrī Romas svētā Pētera bazilikas Čenstohovas kapelā bazilikas prefekts kardināls Pauls Marella konsekrēja Julijanu Vaivodu par bīskapu, asistējot bīskapiem Boļeslavam Sloskānam un Jāzepam Rancānam. Pāvils VI Vaivodu nominēja par Lielās Makrianas titulārbīskapu, ka arī Rīgas arhidiecēzes un Liepājas diecēzes apustulisko administratoru.

Kardināls miris 1990. gada 24. maijā, apbedīts Aglonas bazilikas dārzā. 1993. gada 1. jūnijā, Vasarsvētkos, notika svinīga pārapbedīšanas ceremonija, kuras laikā kardināls tika apbedīts Aglonas bazilikas kriptā.

Teksts: pr. G. M. Bezdelīga un interneta resursi

Turpinājums 20. lpp. ➔

→ Sākums 19. lpp.

Īpašs paldies pieminēkļa
ģenerālsponsoram:

**LDZ RITOŠĀ
SASTĀVA SERVISS**

Nākošais „Gaismas Taka” numurs iznāks Gavēnī

„Gaismas Taka”, reģ. Nr. M 001011

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Rēzeknes – Aglonas diecēze
un Rēzeknes Latgaliešu kultūras biedrība

Redakcijas adrese: Latgales iela 88, Rēzekne, LV-4601

E-pasts: eppuslatgaliensis@inbox.lv (ar norādi: Gaismas Takai)

Iespiests: SIA „Latgales druka”

Adrese: Baznīcas iela 28, Rēzekne, LV-4601

Par publikāciju saturu un atspoguļoto faktu
precizitāti atbild publikācijas autors.

Redakcijai ir tiesības labot manuskriptus.